

Overlæge Jacob Christensen har forladt sygehuset

Interview: Paul Nielsen
Foto: Lene Sørensen

HORSENS - Det danske sprog har mange nuancer.

Det mener overlæge Jacob Christensen, Horsens Sygehus, og overlægen fortsætter:

- Det er så smukt og så righoldigt, at det fortjener at blive brugt, men ikke mishandlet, således som det desværre ofte opleves.

- Men det er også noget af en kunst at behandle sproget ordentligt, at få det til at fortælle og leve, så f. eks. den kreds, der evner at lytte, får glæde af det.

Er stoppet

Nævnt her, fordi overlæge Jacob Christensen elsker det danske sprog højt og gerne bruger det.

Også nævnt her, fordi han officielt har forladt sin gerning som chef for hospitalets laboratorium, der beskæftiger 30-35 mennesker.

Jacob Christensen er en mand med erfaring, så når han f. eks. i et digt siger, at »lykken er en lillebitte edderkop. Men den ved det ikke selv«, er det noget, han henter fra sit sindsrigdom og gerne vil delagtiggøre andre i.

Hvor enkle disse ord end kan forekomme.

Udstilling

Han tog sin lægeeksamen i 1953, blev ansat på Horsens Sygehus ti år senere, fylder 70 år den 17. juni, siger officielt farvel til sin stilling den 1. juli, men bruger tiden indtil da til en slags afspadsering m. m.

Sygehusets Kunstforening har stillet en masse væg- og montreprads til rådighed for ham.

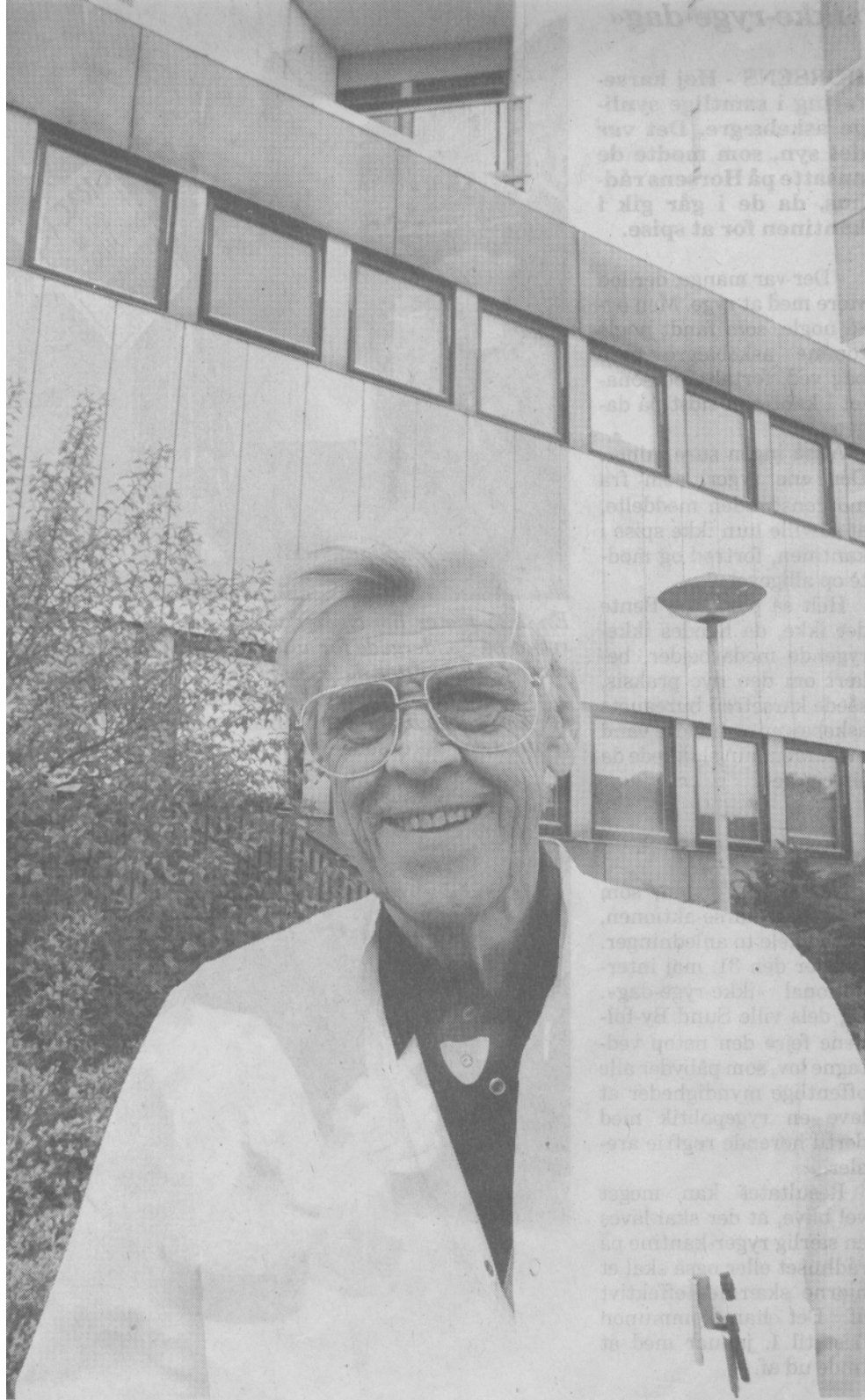
Her er der indrettet en retrospektiv udstilling, som viser mange facetter af de malerier, akvareller og skulpturer, som Jacob Christensen har forsynet sine omgivelser med gennem årene.

Det er en del af den kreativitet, han tilsyneladende er født med, og hvori også indgår musikøvelse. Formentlig bliver der senere holdt en afskedsreception for Jacob Christensen, men han har forladt sin bopæl i Horsens.

På landet

- Faktisk er jeg flyttet på landet, fortæller den afgående overlæge. I 1968 byggede godsejer Chresten Obel et hus ved hjørnet af godset Hagsholm til sin mor.

- Da hun døde, blev huset lejet ud og blev senere ledigt. Gode venner gjorde mig opmærksom på en lille annonce om, at det var til leje. Jeg ringede ejendomshandleren op, men han kunne fortælle mig, at omkring et dusin havde indgivet tilbud før mig.

Overlæge Jacob Christensen foran Horsens Sygehus, hvor han har arbejdet siden 1963.

- Hvad sker der så? Jo, godsejer Obel kigger listen igennem, peger på det nederste navn og siger: »Ham vil jeg helst have«. Det var mig, smiler Jacob Christensen fornøjet.

Internationalt

- De er flyttet ind, men hvad så, når lægegemin- gen i Horsens er forbi?

- Ja, foreløbig har jeg fået et hold i ryggen, fordi der var et hul i vejen. Så skal jeg i gang med at fylde stabilgrus i, men derefter skal jeg nyde tilværelsen og omgivelserne.

Der er en lille have, men også en skov med bøg og gran på grunden. Desuden er jeg engageret i I.U.C. Europe - Internationalt Uddannelsescenter Svendborg, hvor jeg er formand. Jeg har lige været i Berlin i fire dage. Centret laver kurser og konferencer, og vores direktør Ingolf Knudsen, har været på studierejse med amerikanske senatorfruer i Finland, Rusland, Estland og Letland.

Jeg tager mig først og fremmest af planlægningsarbejdet. Dertil kommer, at jeg er redaktør af Lægekredsforeningens medlemsblad »Vejlægen«. Det skal jo også passes.

Forståelse

- Når De ser tilbage, hvad har livet så givet Dem ?

- Glæden ved kunsten bi- a., men også det, at jeg har mærket menneskers varme. Det er dejligt at se tilbage på.

- Hvad har De så givet livet?

- Det er straks vanskeligere at svare på for én selv. Men jeg har prøvet at formidle en forståelse hos mennesker for hinanden, og lært, hvor vigtigt det er at lytte. På et tidligt tidspunkt af mit liv opdagede jeg, hvor nemt mennesker kan gå galt af hinanden. Der siges mange ting, men man skal også lære at lytte til de små nuancer, der er i sproget.

- Man skal f. eks. kunne »lytte« med øjnene, kropssproget. Hvis det, man siger, ikke ifølge ens egen fornemmelse bliver forstået af den anden part, skal man omforme sit spørgsmål.

Igangsætter

Det er noget af det, jeg bevidst har beskæftiget mig med i min omgang med mennesker. Min mor sagde engang til mig: »Jacob, du ligner din far. Du er som han en typisk igangsætter. Når noget er klart, gider du ikke beskæftige dig med det mere, for så skal der sættes noget andet i gang«.

- Jamen, det er nok rigtigt, for jeg vil gerne udtrykke mange interesser. Noget helt væsentligt for mig er, at man altid skal have god tid.

Jeg vil gerne være med til at give andre glæder ved livet tilbage. Jeg har aldrig brudt mig om at skubbe mig selv frem. F. eks. har jeg aldrig prøvet at få en formandspost. Jeg har bare fået flere, hvordan det så end er gået til. Det hænger selvfølgelig sammen med, at jeg godt kan lide at have fingeren på pulsen.

- Og det med kreativiteten, male, tegne, forme skulpturer, skrive og spille?

- Her kan jeg nok tillade mig et smil. Jo, for jeg er vist kendt for ind imellem at sige: »Jeg har en ide«, og så kan det godt ske, at mine medarbejdere siger: »Åh, nej, ikke igen«.

Jeg holder meget af nogle ord af Nis Petersen. Han blev engang spurgt, hvordan et digt bliver til, og han svarede: »Kun fordi det vil«.

- De har selv i et digt skrevet, at lykken er en edderkop. Ligger der noget dybere bag her?

- Nej, men jeg glæder mig over livets små detaljer. Når de trænger sig på, bliver de næsten en frydefuld fornemmelse.

Mit bedste digt synes jeg er dette: »Ydmygt bøjer bladet sig/ og drypper perler/ på den våde jord.« Der ligger bl. a. det i det, at den våde jord ikke har brug for dryppende perler, men tager imod i ydmyghed - tager imod livets overskud.

ung maler

- De mener, at De i forbindelse med Deres lyst til at tegne har en erindring fra tre års alderen.

- Ja, jeg lå syg i mine forældres soveværelse, og som altid havde jeg blyant og papir med. En dag havde vi fået tapetseret, og mor fulgte maleren ned.

Da hun kom tilbage, havde jeg overmalet hele det nyopsatte tapet. Det eneste, der skete var, at jeg fik en formaning om ikke at gøre det mere, men skæld ud fik jeg ikke. Faktisk stimulerede mine forældre mig til at tegne. Jeg elsker det, og så har denne trang udviklet sig stille og roligt.

Det er nok forskelligt, hvornår et barn begynder at spekulere på, hvad det skal være, når det bliver stort.

Fra mit 11. år mente jeg at vide, at jeg ville være læge. I senpuberteten kom den endelige beslutning. Jeg blev enig med mig selv om, at det med at komme på Kunstakademiet, som jeg tidligere havde spekuleret på, nok ikke var det rigtige.

Jeg var klar over, at hvis jeg blev en middelmådig kunstner, kunne jeg ikke leve af det. Hvis jeg derimod endte med at blive en middelmådig læge, kunne jeg godt leve af det og så dyrke kunsten i min fritid.

I øvrigt var jeg kun læge i traditionel forstand i kort tid. Jeg blev lektor i biokemi i fem år på Århus Universitet. Jeg ville forske, men så blev jeg uvenner med min professor og tog min afsked.

I stedet kom jeg til Århus Kommunehospital til en anden professor. Da han og min tidligere professor var rasende uvenner, så jeg chancen, og ham blev jeg så hos i to år og fik gennemført det, jeg manglede af viden inden for laboratoriefaget. Jeg lærte også om hjerte og lunger, og det medførte senere, at vi på Horsens Sygehus fik en særlig klinisk-fysiologisk afdeling.

I mit arbejde har det været meget vigtigt at omgås andre mennesker. Når nogen siger, at mennesker er blevet kedeligere og mere ligegyldige med andre og deres omgivelser, må jeg sige, at det nu ikke er min oplevelse.

Min egen stab er lige så fuldt engageret i arbejdet og patienterne som nogen sinde. Der er måske nogle egne kolleger, der fra en tidligere alder er lidt mere smalsporet målrettede, men engagementet er bestemt ikke blevet mindre.

Jeg har selv en god samarbejdsstab, der også er afhængig af ledelsens holdning. Der skal en dårlig mand til at ødelægge dette.

Og så tilføjer Jacob Christensen, at afviklingsfasen for ham nok har været lidt vanskelig, også fordi han ikke vil begynde på et, arbejde, der kan binde efterfølgeren.

Gennem hele sin tilværelse i Horsens har Jacob Christensen bestræbt sig på at lade sit lyse sind smitte af på omgivelserne. Det vil udover hans ekspertise blive savnet i de kredse, hvor han veloplagt har bevæget sig.